

ΕΤΟΣ 55ον

27 Μαΐου 2007

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 21 (2817)

ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ ΘΕΣΜΟΘΕΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα περιγράφει τό συγκλονιστικό καί μοναδικό γεγονός τῆς καθόδου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς στό Ἱεροσόλυμα. Τό ὑπεῶο, στό ὁποῖο ἦσαν συγκεντρωμένοι οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ καί οἱ ὑπόλοιποι πιστοί, γέμισε ξαφνικά ἀπό τήν παρουσία τοῦ τρίτου προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος. Γράφει τό ἱερό κείμενο: «Καί ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὡσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καί ἐπλήρωσεν ὄλον τόν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι» (Πράξ. 2,2). Ἀκούστηκε δηλαδή ἀπό τόν οὐρανό μιᾶ βοή σάν ἦχος σφοδροῦ ἀνέμου. Καί ἀκόμη συμπληρώνεται ἡ εἰκόνα αὐτῆ τῆς ἔκκυσης τοῦ Παναγίου Πνεύματος μέ τήν παρουσία γλωσσῶν σάν φλόγες φωτιᾶς πού ξεχώριζαν καί καθόντουσαν ἀπό μία πάνω στόν καθένα τους. Συμπληρώνει ὁ ἱερός συγγραφέας: «Καί ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν», (στίχ. 3). Πνοή ἀνέμου καί γλῶσσεσ πυρός. Εἰκόνες γεμάτες θεῖο μυστήριο πού φέρουν θαυμασμό καί ἱερό δέος. Εἰκόνες συμβολικές γιά νά καταλάβουμε, ὅσο εἶναι δυνατόν κατά τό ἀνθρώπινο, τό «ξένον καί παράδοξον Μυστήριο», τό ὑπερθαύμαστο γεγονός τῆς ἐλεύσεως καί παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ Ἐκκλησία χῶρος συνεχοῦς Πεντηκοστῆς

Στούς χρόνους τῆς Π. Διαθήκης μίλησε ὁ Θεός, στό γεγονότα τῆς Κ. Διαθήκης ἐλάλησε ὁ Θεός «ἐν υἱῷ», στήν ἐποχή τῆς Ἐκκλησίας ἀποκαλύπτεται καί δρᾷ τό Ἅγιο Πνεῦμα πού τήν συνέστησε καί τήν συντηρεῖ, ἡ ὁποία καί ζεῖ «δί' αὐτοῦ, ἐξ αὐτοῦ καί ἐν αὐτῷ». Καθίσταται ἡ Ἐκκλησία ὁ τόπος ὅπου τό Ἅγ. Πνεῦμα λαλεῖ καί ἐνεργεῖ διά τῶν ἱερέων της. Αὐτό νέμει τά χαρίσματα καί τοποθετεῖ τοὺς λειτουργοὺς καί ποιμένες. Αὐτό τελεσιουργεῖ τά ἱερά Μυστήρια, αὐτό φωτίζει τοὺς κήρυκες καί προφῆτες καί εὐαγγελιστές, αὐτό ποιμαίνει καί προφυλάσσει τίς συνόδους ἀπό τίς πλάνες καί τίς αἰρέσεις. Αὐτό εἶναι ἡ ἀστείρευτη πηγὴ τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν πιστῶν. Αὐτό ἐνώνει τήν Ἐκκλησία στή μία πίστη, στό

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. β' 1-11)

Ἡ δωρεά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες οἱ ἀπόστολοι ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό. Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὡσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμενα γλῶσσαι ὡσεὶ πυρρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέρας γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι. Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν· γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης συνῆλθε τὸ πλῆθος καὶ συνεχύθη, ὅτι ἤκουον εἰς ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν. Ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; Καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ᾗ ἐγεννήθημεν, Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἑλαμίται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσηλύτοι, Κρήτες καὶ Ἀραβες, ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ;

ἓνα βάπτισμα. Αὐτὸ τὴν καθοδηγεῖ στὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ζωοποιεῖ. Εἶναι αὐτοῦ ἐνσωματώνει μὲ τὸ βάπτισμα τοὺς πιστοὺς στὴν Ἐκκλησία, πού διανέμει τὰ χαρίσματα καὶ συγκροτεῖ τὸν ἱερό θεσμό τῆς εὐχαριστιακῆς σύναξης. Αὐτὸ εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ γεγονός τῆς καθόδου τοῦ Ἁγ. Πνεύματος τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἀποτελεῖ τὴν προϋπόθεση τῆς ὅλης ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ διέπει ὅλες τὶς ἐνέργειές της, γιατί πραγματικά ἡ χάρις τοῦ Ἁγ. Πνεύματος οἰκοδομεῖ καὶ θεσμοθετεῖ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν οἰκαιοποιεῖ σέ μᾶς.

Ἡ Ζωὴ μᾶς ἀδιάκοπη κοινωνία τοῦ Ἁγ. Πνεύματος

«Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου» ἀναφέρει τὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα. Πρόκειται γιὰ τὴ μεγαλύτερη δωρεὰ τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὴ γῆ. Ἀπὸ τῆ λαμπρὰ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ζοῦμε ὅλοι οἱ βαπτισμένοι πιστοὶ στὴν εὐλογημένη ζωὴ τῆς χάριτος, στὸν ὠκεανὸ τῶν ἀνεκτίμητων δωρεῶν τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. Πραγματικά, τὸ Πανάγιο Πνεῦμα εἶναι «βυθὸς χαρισμάτων, πλοῦτος δόξης, κριμάτων βάθος μέγα» κατὰ τὸν ἱερό ὑμνογράφο τῆς ἐορτῆς. Ὡραιότατη εἰκόνα μᾶς δίνει ὁ ἅγ. Κύριλλος Ἱεροσολύμων ὅταν γράφει: «Τὸ νερὸ τῆς βροχῆς πού ποτίζει ἓναν κήπο, ὅταν εἰσέρχεται στὰ διάφορα φυτὰ, γίνεται λευκὸ στὸν κρίνο, ἐρυθρὸ στὸ ρόδο, πορφυρὸ στὰ ἴα καὶ τοὺς ὑακίνθους· στὸν φοῖνικα γίνεται διαφορετικὸ καὶ στὴν ἄμπελο ἄηλο, καὶ ἐν πᾶσι τὰ πάντα. Χωρὶς νὰ μεταβάλλεται

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ὅταν ἔφθασε ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἦσαν ὅλοι μαζί οἱ Ἀπόστολοι εἰς τό ἴδιο μέρος. Καί ἔξαφνα ἦλθε ἀπό τόν οὐρανόν βοή, σάν νά φυσᾷ δυνατός ἄνεμος, ὁ ὁποῖος ἐγέμισε ὅλο τό σπίτι ὅπου ἐκάθοντο. Καί παρουσιάσθησαν γλώσσες σάν φλόγες φωτιᾶς νά διαμοιράζωνται εἰς αὐτούς καί νά κάθεται εἰς τόν καθένα μία, καί ἐπληρώθησαν ὅλοι ἀπό Πνεῦμα Ἅγιον καί ἄρχισαν νά μιλοῦν ἄλλας γλώσσας καθὼς τό Πνεῦμα τοὺς ἔδινε δύναμιν λόγου. Κατοικοῦσαν δέ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπό κάθε ἔθνος ὑπὸ τόν οὐρανόν. Ὅταν ἔγινε ἡ βοή αὐτή, ἐμαζεύθηκε πλῆθος καί ἦσαν ὅλοι κατάπληκτοι, διότι ὁ καθένας τοὺς ἄκουε νά μιλοῦν τὴν δικὴν του γλώσσαν. Καί ἐξεπλήσσοντο ὅλοι καί ἐθαύμαζαν καί ἔλεγον μεταξύ τους, “Δέν εἶναι ὅλοι αὐτοὶ πού μιλοῦν Γαλιλαῖοι; Πῶς συμβαίνει λοιπόν νά τοὺς ἀκοῦμε ὁ καθένας μας εἰς τὴν δικὴν μας μητρικὴν γλώσσαν; Πάρθοι καί Μῆδοι καί Ἑλαμίται καί οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν καί τὴν Ἰουδαίαν καί τὴν Καππαδοκίαν, τόν Πόντον καί τὴν Ἀσίαν, τὴν Φρυγίαν καί τὴν Παμφυλίαν, τὴν Αἴγυπτον καί τὰ μέρη τῆς Λιβύης, ἡ ὁποία ἐκτείνεται πρὸς τὴν Κυρήνην, καί οἱ ἐδῶ ἐγκατεστημένοι Ῥωμαῖοι καί Ἰουδαῖοι καί προσήλυτοι, Κρῆτες καί Ἄραβες, τοὺς ἀκοῦμε νά μιλοῦν στίς δικές μας γλώσσες διὰ τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ”.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

κατ' οὐσίαν, συμπεριφέρεται ἀναλόγως τῆς κατασκευῆς τῶν φυτῶν, πού τό ὑποδέχονται. Ἐτσι καί τό Πνεῦμα, ἄν καί εἶναι μονοειδές, σ' ἄλλῳ φωτίζει τὴν ψυχὴν διὰ τῆς προφητείας, σ' ἄλλῳ δίνει δύναμιν νά ἀπομακρύνει τοὺς δαίμονες, σ' ἄλλῳ νά ἐρμηνεύει τίς θεῖες Γραφές, σ' ἄλλῳ ἐνισχύει τὴν σωφροσύνην, σ' ἄλλῳ διδάσκει τὴν ἐλημοσύνην, ἄλλῳ παροτρύνει νά καταφρονεῖ τίς σαρκικὲς ἐπιθυμίαις, ἄλλῳ ἐτοιμάζει πρὸς τό μαρτύριο καί ἄλλῳ εἰς ἄλλα. Στόν καθένα ἐνεργεῖ καταλλήλως τό μέγα καί παντοδύναμο καί θαυμάσιο Πνεῦμα. Σ' ὅλους σκορπᾷ τόν ἀνεξικνίαστο πλοῦτον τῆς ἀγάπης καί τῆς σοφίας του ὁ διδάσκαλος καί ἀγιοποιός Παράκλητος».

Τελικὰ αὐτὸ ἀοράτως τελεσιουργεῖ τὴν ἀνακαίνισιν τῆς ἀκατέργαστης ψυχῆς μας σέ προσωπικότητα καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ. Γι' αὐτὸ ἡ Πεντηκοστή δέν εἶναι ἓνα γεγονός πού συνέβη μιά φορά. Ἡ κάθε μέρα μας πρέπει νά εἶναι μιά Πεντηκοστή στὴ ζωὴ μας, μιά ἐνοίκισιν τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ἐντὸς μας ἰδιαίτερα στοὺς ἀντιπνευματικούς καί ὑλόφρονες καιροὺς μας.

Ἄρχιμ. Χ. Π.

27 Μαΐου 2007: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ (Η΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ)
«Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ», Έλλαδίου ιερομάρτυρος († ζ΄ αι.), Ιωάννου
όμολογητοῦ τοῦ Ρώσου († 1730).
Ἦχος: πλ. -- Ἐωθινόν: -- Ἀπόστολος: Πράξ. β΄ 1-11 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ζ΄ 37-52, ν΄ 12.
Η ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 3 Ἰουνίου, Τῶν Ἁγίων Πάντων (Α΄ Ματθαίου).
Ἀπόστολος: Ἐβρ. ια΄ 33-ιβ΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ι΄ 32-33, 37-38, ιθ΄ 27-30.

ΣΩΜΑ: Η ΨΥΧΗ ΩΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Συχνά οἱ χριστιανοὶ κατηγοροῦνται ὅτι ὑποτιμοῦν τὸ σῶμα κι ἀπομακρύνουν ἔτσι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τοὺς νέους πού, λόγω ἡλικίας, ἐκτιμοῦν τὴ σωματικὴ εὐρωστιά. Ὅμως πόσο ἄδικο ἔχει ὁ χριστιανὸς πού ὑποτιμᾷ τὸ σῶμα! Γιά τὸν ἀληθινὸ χριστιανό, τὸ σῶμα του εἶναι ἡ σχέση του μέ τὸν κόσμο, μέ τοὺς ἄλλους: μ' αὐτό βλέπει, ἀκούει, μιλάει, ἀγγίζει, στέκει πλάι στὸν διπλανό του καὶ ἐκφράζει ἀγάπη, ἐκτίμηση, σεβασμό. Καθεὶ ἀνεξαιρέτως μέσα στό σῶμα, ἔχει δημιουργηθεῖ γι' αὐτὴ τὴν ἐξοδο ἀπὸ τὴν ἀτομικότητα. Κι ἔτσι, γιά τὸν χριστιανό τὸ σῶμα δέν εἶναι τὸ σκοτάδι τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ ἡ ἐλευθερία τῆς, γιατί τὸ σῶμα εἶναι ἡ ψυχὴ ὡς ἀγάπη, ὡς κοινωνία, ὡς ζωή. Γι' αὐτό καὶ ὁ Χριστιανισμὸς μιλά γιὰ ἀνάσταση τῶν σωμάτων, δηλαδή γιὰ ἀποκατάσταση, μετὰ θάνατον, τῆς ζωῆς ὡς κοινωνίας, ὡς ἀγάπης, ὡς πληρότητας.

**Ἀκοῦστε στὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
«Παλαίμαχοι», ἀπὸ τὴν Ἑνωσιὴ Ἀποστράτων Ἀξιωμα-
τικῶν Στρατοῦ, κάθε Τετάρτη στίς 18.00**

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, σὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καὶ ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καὶ ὁμιλεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημέριους τοῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιού 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ**» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στό Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm